

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Ebbe Kalnæs som ordfører.

Ebbe Kalnæs (CD):

Forespørgsel nr. F 35 til miljø- og energiministeren, som tager udgangspunkt i Ørestaden, slutter bl.a. med, at der skulle være tale om et center, en butikskoncentration, der skulle appellere helt til trekantområdet i Jylland. Nu vil jeg sige, at man ikke skal tro på alt, hvad man læser og hører.

Det skal gøres klart, at på Amager bor der så mange mennesker i dag og vil der i den kommende tid komme til at bo så mange, så de er væsentligt flere, end de f.eks. er i Odense Kommune, med langt flere butikskvadratmeter.

Når CD og jeg ikke under nogen omstændigheder kan stemme for nogle af de fremsatte forslag til vedtagelse i dag, skyldes det det helt simple, at det her er en sag, der for os ikke har at gøre med ridser i lakken, valgkamp eller noget andet, men at vi vedholdende og hver gang, der har været en chance, har talt om, at det, vi ikke ønsker, er en selvkvørende planlovgivning. Det, vi ikke ønsker, er en stram og rigoristisk planlovgivning. Det, vi ønsker, er, at den er mere fleksibel, og at den kan bruges i praksis i hverdagen, hvor den tager vide hensyn til de forhold, der er rundtomkring, og ikke bliver til en automatreaktion.

Hvis vi med vores fortolkning af planloven skulle sige, at der ikke var alle forudsætninger til stede for at tale om særlige begrundelser lige præcis omkring Ørestaden, hvor skulle det så være? Derfor er vores tilgang til det her selvfølgelig noget anderledes end regeringens, for jeg har helt personlig gang på gang øvet kritik af ministerens stramme måde at køre planlovgivning på i Danmark. Og når der bruges de fleksible muligheder, når der bruges muligheden med særlige begrundelser, skulle man sige, at det er vi imod. Det er vi ikke, for vi mener faktisk, at man handler på den rigtige måde.

Når vi i øvrigt taler om særlige begrundelser, skal vi gøre os klart, at en meget stor del af det butikscenter, der er tale om her, som fødekæde har en del af det sydlige Sverige. Det sydlige Sverige ligger helt oplagt placeret sådan, så København er hovedstaden. Fra det sydlige Sverige køres der med trailere og lignende gang på gang ned syd for København til Hundige, hvor man i sin planlægningsrestriktioner har sikret, at der ligger tre lavprisivarehuse, hvor det både

trafikmæssigt og miljømæssigt er fuldkommen tåbeligt.

Derfor er behovet til stede her. Der er ikke tale om noget overflødigt, som nogle gerne ville sige. Det er lige præcis et spørgsmål om opfyldelse af behovet.

Men det, der er fantastisk i de her sager, er jo, at hykleriet er udbredt. Når en af mine gode borgmestre hjemme fra Fyn, fra Ringe, der er Venstremand og liberalist, så det gør noget, holder miljøministeren op foran sig i sin sag for at hindre, at man får lov at udbygge i Rosengårdscetret i Odense, er det jo noget med, at købmandsforeningerne er parate til at bruge ministeren, også til at holde foran sig, når man skal udvide selv den mindste butik; man elsker den frie konkurrence, det frie marked, det liberale, lige indtil det begynder at genere en selv.

Derfor er det for CD helt afgørende at få sagt, at vi ikke et øjeblik er i tvivl om, at præcis denne diskussion om Ørestaden og alt, hvad der hører med til den, ikke kan undgå at få indflydelse på den måde, hvorpå man administrerer planlovgivning fremover, nemlig at man har forståelse for, at særlige begrundelser, særlige forhold, ordentlige vurderinger om infrastrukturen er til stede, og om der er det, der skal være for at placere sig på det sted.

Den eneste rigtige begrundelse, jeg kan finde for at sige nej til et større center lagt på en bar mark, er, at det større center på den bare mark har så stor indflydelse i samfundet, så skatteborgerne skal til at betale ny infrastruktur, så de på alle måder skal til at skrotte den gamle, så skatteborgerne på den måde ved meget store investeringer forkerte steder tvinges til at ændre samfundets infrastruktur og dermed lave nogle økonomiske samlede tiltag, der er helt tåbelige.

Men når vi kommer ud over den slags begrænsninger, som ligger i det, har jeg ikke – og det ved alle – den begrænsning.

Jeg håber på og opfordrer ministeren til, at stilen omkring Ørestaden og den måde, man har kigget på det på, er den stil, man også arbejder på fremover, nemlig med den fleksibilitet, der bør være i enhver lovgivning.

Hvis lovgivningen bliver snævret til, som nogen ønsker, bliver den selvkvørende i den grad, så bliver den uforstandig uden overhovedet at være brugbar, og derfor kan vi ikke på nogen måder – og jeg sagde på nogen måder – tiltræde nogen af de to forslag til vedtagelser.